

казватъ да стоишъ отъ вѣнъ и да работишъ, а когато потрѣбвашъ тогава да навлезешъ а сега да минешъ безцѣлно, не е добръ за дѣлото. Пише, че братъ му Христо е въ много лошо положение; до сега е платилъ 12—13 хиляди гроша борчъ и пакъ не можалъ да се отплати и често го затваряли.

Съ друго писмо отъ 18. IV 1875 год. пише да се не вайка за гдето се е оженилъ, а да приучва домакинството си не по сръбски и новобългарския животъ, а по стария святъ животъ на българитѣ. Чуди се на свѣта и на българитѣ, когато виждаме, че едно предприятие напредва и сжщото време можемъ да се ползуваме отъ него, следваме го съ най-голѣма ревностъ и постоянство, а побърка ли се малко, вмѣсто да го поправимъ, дръпваме се отъ него, това е за разцеплението на революционното дѣло. Не критикува Каравеловъ, че е взель друго направление, но се чуди какъ изведнажъ отъ ножа отива на перото. И сетне прави много хубави размишления въ сжщото писмо. Сравнява човѣкъ съ корабъ, който плуна изъ буйнитѣ морски вълни, който се бори да излезе на спасителния брегъ, но като испита всички усилия, най-последно се намѣрва въ дѣното на морето (бездната). Така е и човѣкъ, оставенъ безъ ничия помощъ, полага всевъзможни средства да остане победителъ. Най-последно като се съкруши желѣзната воля, хвърля се въ ржцетѣ на сждбата да го носи кждето иска, проклеващъ денъ и часътъ, въ който се е родилъ.

Отъ 3. II 1876 год. пише на вуйча си: вечъ е време всичкитѣ водители да се сгрупиратъ и поведатъ вечъ народа, като народа е вечъ готовъ (съ пригответо на Сръдногорското възстание).

Съ друго писмо отъ 4. IV се радватъ всички братци за готовитѣ 2000 пушки, които иматъ.

12. VI 1876 год. отъ Кладово пише на вуйна си (жената на Панайотъ Хитовъ, Екатерина), че е върнотъ отъ вуйча си назадъ въ Кладово зарадъ ревматизма му и се е много грижелъ за нея като я заминалъ болна (тя е била въ положение и на